

ia77

JazzFlits

21 april 2008,
6de jaargang, nummer 96

CONCERTVERSLAG PABLO ZIEGLER IN MUISSTIL BIMHUIS



Pianist Pablo Ziegler speelde tien jaar in de groep van tangovirtuoos Astor Piazzolla en vormde zijn eigen trio na diens overlijden zestien jaar geleden. Op 9 april speelde hij voor een muisstil publiek in het Bimhuis muziek op het snijvlak van tango, klassieke muziek en improvisatie, met werk van zichzelf, van zijn gitarist Quique Senesi en vooral van zijn grote leermeester Piazzolla.

(Tekst en foto: Tom Beetz)

NIEUWSSELECTIE DEELNEMERS VOORRONDE DELOITTE JAZZ AWARD 2008 BEKEND

Vocaliste Esra Dalfidan, altsaxofonist Paul van der Feen, tenorsaxofonist Cyrille Oswald en de pianisten Gideon van Gelder, Pieter de Graaf en Michal Vanoucek nemen deel aan de voorronde van de Deloitte Jazz Award 2008. Die vindt plaats op 6 mei in Jazzclub Toomler in Amsterdam.

In de voorronde spelen de kandidaten met een klein ensemble onder leiding van bassist en voormalig Deloitte Jazz Award-winnaar Stefan Lievestro.

...vervolg op pagina 17

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- Lee Konitz; Andy Hamilton (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Sensuàl, Marilyn Mazur, EST, Nick Bärtsch Ronen, Hans Ulrik, Brabants Jazz Orkest, Ike Quebec e.a.	
Concertverslagen	pg 12
- Phil Woods, John Scofield, Donny McCaslin e.a.	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 4
- New York Calling: Jon Hendricks (Paul Blair)	pg 14
- Festivals	pg 15
- Concerttips Rotterdam	pg 16

LAATSTE NIEUWS: IAJE FAILLIET. DE ACTIVITEITEN ZIJN GESTAAKT. WEBSITE BLIJFT NOG IN DE LUCHT.



NIEUW: LEES EN LUISTER. Klik op:

www.jazz.fm/JazzFM91_Player.htm

en u hoort JAZZ FM 91

'INTERNATIONAL ASSOCIATION FOR JAZZ EDUCATION IN FINANCIËLE NOOD'

De International Association for Jazz Education (IAJE) kampt met ernstige tekorten. Dat beweert de website van het Britse blad Jazzwise eind maart. De tekorten zijn volgens het bericht te wijten aan de tegenvallende opkomst tijdens de laatste jaarlijkse conferentie in Toronto begin dit jaar en de terughoudendheid van donateurs.

De opkomst tijdens de laatste conferentie in Canada was zo'n veertig procent lager dan vorig jaar. Volgens Chuck Owen, president van de IAJE, kwam dat door de hogere prijzen van vlieguren, de lage dollarkoers en nieuwe paspoortprocedures voor Amerikanen. Door de lagere opkomst vielen ook de inkomsten fors tegen. Ook de inkomsten uit de 'Campaign for Jazz' blijven achter bij de verwachtingen. Deze campagne loopt nu zo'n vijf jaar en is bedoeld om sympathisanten tot doneren te bewegen. Om de tekorten het hoofd te bieden wordt flink bezuinigd.

...vervolg op pagina 3

BLUE NOTE RECORDS FESTIVAL HEET VOORTAAN GENT JAZZ FESTIVAL

Het Gentse Blue Note Records Festival gaat voortaan door het leven als Gent Jazz Festival. Dat maakte de organisatie 15 april in Gent bekend tijdens de presentatie van het festivalprogramma 2008. Het festival is dit jaar van 10 tot en met 20 juli en heeft Diana Krall, Herbie Hancock, Pat Metheny en Wayne Shorter als publiektrekkers.

De naam wordt gewijzigd omdat het recht om de naam 'Blue Note Records' niet langer meer gratis is. De organisatie benadrukt dat de festivalformule door de naamswijziging niet verandert. Dus wordt in het eerste deel van het festival (van 10 tot en met 13 juli) opnieuw aandacht >>>

...vervolg op pagina 17

JAZZFLITS nummer 97 staat 6 mei op www.jazzflits.nl

NIEUWSflitsen

Pianist Lundgren Zweeds jazzmusicus van het jaar

Pianist Jan Lundgren heeft 1 april de Zweedse Django d'Or in de categorie 'jazzmusicus van het jaar' ontvangen. Saxofonist Christer Boustedt mag zich voortaan 'jazzlegende' noemen. De Zweedse Django d'Ors werden voor de tiende keer toegekend. De ceremonie vond plaats in Club Fasching in Stockholm.

Britse drummer Allen Ganley dood

De Britse drummer Allen Ganley is 31 maart overleden. Hij was 77. Ganley was in de jaren vijftig lid van het orkest van John Dankworth. Hun samenwerking bleef een leven lang. Ook speelde Ganley met Ronnie Scott, Dizzy Reece en de formatie de Jazzmakers. De drummer was verder lid van het ensemble van Tubby Hayes, met wie hij in 1962 de toonaangevende plaat 'Late Spot at Scott's' maakte. Als huisdrummer van Ronnie Scott's Jazz Club begeleidde hij tal van musici van naam, zoals Dizzy Gillespie, Stan Getz en Rahsaan Roland Kirk. In de jaren zeventig had hij zijn eigen bigband. Ganley was een veelzijdig jazzmusicus, die geen stijl uit de weg ging.

Zeven nieuwe Jazz Icons-dvd's in september

Van de goed ontvangen dvd-reeks Jazz Icons is een derde serie in de maak. Die bestaat uit zeven dvd's: 'Sonny Rollins - Live in '65 & '68', 'Rahsaan Roland Kirk - Live in '64 & '67', 'Lionel Hampton - Live in '58', 'Nina Simone - Live in '65 & '68', 'Bill Evans - Live in '64-'75', 'Cannonball Adderley - Live in '63' en een nader bekend te maken titel. De serie bevat historische concertopnamen, veelal uit de archieven van de Europese omroep. Eerder werd beeldmateriaal uitgebracht van onder anderen Dexter Gordon, John Coltrane, Dizzy Gillespie en Thelonious Monk.



Franse jazz-zender TSF krijgt landelijke dekking

De Franse jazz-zender TSF hoopt volgend jaar via een digitale licentie landelijk via de ether te ontvangen te zijn. De zender is momenteel op FM in Parijs, Nice en sinds kort Poitiers te beluisteren.

Nieuwe cd/dvd Paul van Kemenade komt in oktober

Saxofonist Paul van Kemenade hoopt in oktober een nieuwe cd/dvd te kunnen presenteren. Op het album staat een live-opname met Ray Anderson, Han Bennink, Frank Möbus en Ernst Glerum, die vorig jaar december in het Bimhuis werd gemaakt. Verder komen er stukken op die Van Kemenade in de studio opnam met Eric Vloeimans en Wiro Mahieu (als trio) en Michiel Braam (als duo). Verder deed hij voor de plaat een studiosessie met zijn kwintet en als gastvocalist Jeroen Zijlstra.

PLATEN



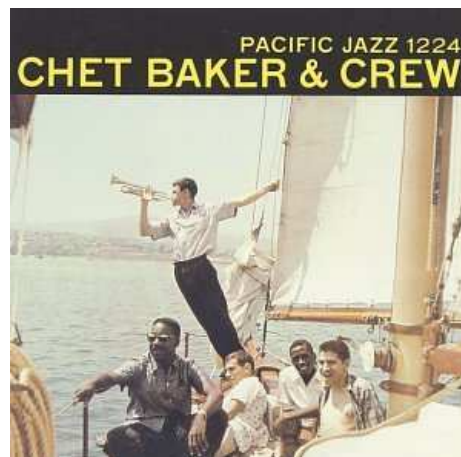
TROMPETTIST DAVE DOUGLAS ZET CONCERTEN NA AFLOOP OP WEBSITE

Zijn concerten 24 uur na afloop als download op internet. Dat bood trompettist Dave Douglas via zijn eigen maatschappij Greenleaf Music de concertbezoekers en andere liefhebbers medio april aan.

Het betreft opnamen van acht sets die Douglas met zijn groep Keystone van 10 tot en met 13 april in New York's Jazz Standard speelde. Hij bracht daarin zo'n dertig stukken ten gehore. Stukken van zijn albums 'Freak In', 'Keystone', 'Moonshine', maar ook nieuw werk. Steeds een dag later stonden de concerten op internet en konden ze tegen betaling worden gedownload.

Downloaden? Klik op: <http://www.greenleafmusic.com>.

OVERIG



'Chet Baker & Crew', met geheel rechts Phil Urso.

SAXOFONIST PHIL URSO OVERLEDEN

Tenorsaxofonist Phil Urso is 7 april op 82-jarige leeftijd in Denver overleden. Urso was in met name de jaren vijftig en begin jaren zestig actief aan de Amerikaanse West Coast. Daarna speelde hij vooral in de regio rond zijn woonplaats Denver. Hij speelde veelvuldig met Chet Baker.

Phil Urso is onder meer te horen op de opnamen die Chet Baker midden jaren vijftig voor Pacific Jazz maakte, waaronder de plaat 'Chet Baker & Crew' (zie afbeelding). In dat decennium was Urso ook lid van het orkest van Woody Herman (1950-51) en groepen van Terry Gibbs, Miles Davis, Oscar Pettiford, Jimmy Dorsey en Bob Brookmeyer. Verder werkte hij met Claude Thornhill. Urso was nadien vooral actief in en rond zijn woonplaats Denver. Als 79-jarige nam hij enkele jaren geleden met trompettist Carl Saunders nog een eerbetoon aan Chet Baker op: 'Salute Chet Baker'.

NIEUWSflitsen

Producer Miel Vanattenhoven overleden

De Vlaamse radioproducer Miel Vanattenhoven is 2 april overleden. Hij is 63 geworden. Vanattenhoven was werkzaam voor de jazzafdeling van de VRT en produceerde programma's als 'In de Club' en 'Neve'. Ook stond hij in 1973 aan de wieg van het festival 'Jazz Middelheim', waarvan hij sinds 1991 de coördinatie deed.

Oeuvre David Murray nu grotendeels te downloaden

Een groot deel van het platenoeuvre van saxofonist David Murray is nu via eMusic te downloaden. Veel van het digitaal ontsloten werk nam Murray op voor de labels DIW (26 albums) en Red Baron. Onder meer 'Shakill' Warriors', 'In Our Style', het duo-album dat hij met Jack DeJohnette maakte, zijn te downloaden.

Dave Brubeck op 7^{de} benefiet 'Great Night in Harlem'

Pianist Dave Brubeck zal optreden tijdens het zevende jaarlijkse benefietconcert 'Great Night in Harlem', dat op 29 mei plaatsvindt in het Apollo Theater in Harlem. Ook onder anderen Randy Weston, Frank Fosters Loud Minority Big Band, Phil Woods, Frank Wess en Jimmy Heath zijn van de partij. De avond wordt gepresenteerd door Bill Cosby. Met de opbrengsten van de avond worden hulpbehoevende jazzmusici ondersteund bij het vinden van huisvesting en werk, en worden medische kosten vergoed.

Angie Stone opent North Sea Jazz 2008

Zangeres Angie Stone zal met een optreden tijdens het Midsummer Jazz Gala het komende North Sea Jazz Festival openen. Het gala vindt plaats op donderdagavond 10 juli 2008, het festival op 11, 12 en 13 juli.

Jazz Hoeilaart dit jaar voor dertigste keer

De wedstrijd Jazz Hoeilaart Internationaal wordt dit jaar van 25 tot 27 september in het Vlaamse Jezus-Eik gehouden. Dat is voor de dertigste keer. In al die jaren schreven meer dan 1.700 jonge musici uit meer dan vijftig verschillende landen zich in. Bijna 250 drongen door tot de finale. De laatste winnaar was het Pierre Anckaert Trio. Was Jazz Hoeilaart in de begintijd vooral een Belgisch/Nederlands onderonsje, inmiddels is het uitgegroeid tot een internationaal bekende wedstrijd. Onderdeel van het prijzenpakket is een optredens op Jazz Middelheim.

Frankfurter Musikpreis voor Paquito d'Rivera

Saxofonist/klarinettist Paquito d'Rivera heeft 12 maart de Frankfurter Musikpreis gekregen. De jury noemt hem een "herausragende Künstlerpersönlichkeit in der Verbindung von lateinamerikanischer Musik und Jazz". D'Rivera ontving de prijs van 15.000 euro tijdens de opening van de Frankfurter Musikmesse.

Oprichter Singers Unlimited overleden

Arrangeur/zanger Gene Puerling is 26 maart overleden, enige dagen voor zijn 79^{ste} verjaardag. Samen met Len Dresslar, Bonnie Herman en Don Shelton richtte Puerling in 1971 The Singers Unlimited op, waarmee hij tot 1982 vijftien platen maakte.

PODIA



Rik Mol speelt tijdens 'Jazz op het Dak'
(foto: Paul van Belzen)

FESTIVAL 'JAZZ OP HET DAK' BREIDT UIT MET DRIE PODIA EN ZES CONCERTEN

Het komende festival 'Jazz op het Dak' voltrekt zich dit jaar niet alleen op het dak van het Amsterdamse Nemo Science Center, maar ook op drie nabijgelegen podia. Het aantal concerten wordt daarmee met zes uitgebreid. Het festival vindt dit jaar op 4 en 5 juli plaats.

De extra podia staan op het terras van café Star Ferry (Muziekgebouw aan het IJ), op het nieuwe (dak)terras Silkstage van hotel Mövenpick pal daarnaast en boven aan de trap van het NEMO-dak. De concerten daar zijn van 17.00 tot 20.15 uur. Boven aan de trap treden Stricat en Carlar Orkestar op (tegen betaling) en bij Star Ferry en Hotel Mövenpick Voer, het Rik Mol Quintet, Stian Carstensen en het Jeroen van Vliet Electric Trio (gratis).

Op het hoofdpodium op het dak staan 4 juli de Low Frequency Tuba Band en Stefan Lievestro's the Gairloch Session, en op 5 juli de groep [em] en het Stefano di Battista Quartet. Na afloop van de concerten is ook dit jaar het Bimhuis geopend voor een extra concert én een afterparty met DJ. Jazz op het Dak is een productie van de VPRO. **Meer info? Klik hier:** <http://www.jazzophetdak.radio6.nl>.

VERVOLG PAGINA 1

IAJE IN GELDNOOD

Zo zijn onder meer educatieprogramma's tijdelijk stopgezet en komt het blad Jazz Education Journal pas weer na de zomer uit. Een crisisteam gaat een herstelplan maken dat de organisatie er weer bovenop moet helpen.

De IAJE is voortgekomen uit de National Association of Jazz Educators, die in 1968 werd opgericht. Het doel was om jazz onderdeel van het Amerikaans muziekonderwijs te maken en respect voor deze muziekvorm te kweken. Eind jaren tachtig had de organisatie zo'n 5.500 leden in 25 landen en was deze zo internationaal geworden dat de naam werd veranderd in IAJE. Tegenwoordig telt de IAJE circa negenduizend leden in 45 landen. De jaarlijkse IAJE-conferentie, afwisselend in New York en Toronto, trekt zo'n zevenduizend bezoekers. Die treffen elkaar onder meer bij optredens, workshops en een informatiemarkt.

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

JOHNNY GRIFFIN 80 JAAR

Een aantal jubilea vallen deze maand op, en dan in het bijzonder doordat de betrokkenen 80 jaar zijn geworden. Tenorsaxofonist **Johnny Griffin** bijvoorbeeld. Hij zal in zijn 'kasteel' in Zuid-Frankrijk op 24 april die tachtigste kunnen vieren en hopelijk in goede gezondheid. Zekerheid daarover is moeilijk te achterhalen. De laatste jaren speelde hij op zijn verjaardag bij voorkeur in zijn geboorteplaats Chicago. De bevestiging van een optreden deze keer in de 'Windy City' (vanwege de fluitende kogels, al of niet verstuurd in opdracht vroeger van Al Capone) is vooralsnog onvindbaar. Ondanks die ogenschijnlijke stilte rond Griffin is het aan te bevelen om 'The Little Giant' aan het werk te zien op YouTube. In wel tien filmpjes die met een selectief oor zijn samengesteld blaast hij chorus na chorus, soms in een tempo dat je nu niet meer van hem mag vragen. Op zondag 18 mei staat in het Bimhuis 'Simon Vinken-oog 80' op het programma. Dat is rijkelijk vroeg want zijn geboortedag viel op 18 juli 1928. De 'Beat Poet' krijgt in het Bimhuis gezelschap van Bo's Art Trio & Gasten tijdens Jazz & Live Poetry. Die gasten zijn onder anderen Theo Loevendie, Guus Janssen en Michiel Braam. Zaterdag 3 mei is bassist/producter **Ruud Jacobs** aan de beurt. Hij wordt pas 70, maar is in tegenstelling tot Vinkenoog wel op die dag jarig. Voor Jacobs' feest komen sowieso Rita Reys, Han Bennink en Benjamin Herman. En dan ook nog maar even noteren dat op 19 mei drummer/leider Pierre Courbois de VPRO/Boy Edgar Prijs zal worden overhandigd. En dat is ook een felicitatie waard.



JOE MAINI'S SMALL SESSIONS

De verkrijgbaarheid van opnamen uit de jaren vijftig is tegenwoordig zo groot dat daardoor fervente en gewillige verzamelaars wel eens in ernstige financiële moeilijkheden zouden kunnen geraken. Ook al omdat banken langzamerhand huiverig worden voor het verstrekken van leningen, lees je. Het recentelijk verschenen blad JazzMessengers wijdt de gehele voorpagina aan de 4-cd Deluxe Box Set (Lone Hill Jazz) van altsaxofonist **Joe Maini (1930– 1964)**. Hij kwam al vroeg op een spectaculaire manier aan zijn einde tijdens een fataal verlopen spelletje Russisch Roulette. Maini gold als een veelbelovend jazztalent (bopper) die de morbide humor tot genoegen van veel musici hoog in het vaandel had. Stimulerende middelen schuwde hij niet. Onder zijn schare vrienden bevond zich ook Lenny Bruce. Dat zegt al iets over Maini's levensstijl. Maar spelen kon hij als de besten.

De opnamen in de box stammen uit de periode 1956–1962 en leveren een uitgelezen overzicht van de groepen aan de oost- en de westkust waarmee de altist talloze platen maakte, uiteraard ook met eigen formaties. Zo is Maini te horen bij Shelly Manne & his Men, de kwintetten van Jack Sheldon, Red Mitchell en Jimmy Knepper, en het Joe Maini Sextet. Diverse solisten gaan nog schuil achter genoemde groepen maar betreffen wel toppers als Zoot Sims, Teddy Edwards, Jimmy Giuffre, Charles Mingus en Russ Freeman. Deze vier cd's geven een uitgebreide indruk van de gevorderde musicus Joe Maini. Als dat pistoolschot niet had geklonken zou hij genoeg in zijn mars hebben gehad om echt bekend te worden in de internationale jazzwereld. (<http://www.jazzmessengers.com>)

CLUB DIZZY PRESENTEERT LOREN STILLMAN

Lang niet iedere lezer zal opveren bij de aankondiging dat de New Yorkse altsaxofonist Loren Stillman dinsdag 29 april in het Rotterdamse Dizzy Jazz Café zal optreden. Hij is dan samen met gitarist Brad Shepik te gast in het kwartet van bassist/componist **Arthur Kell**. De drummer is Joe Smith. Er is door mij al zoveel aandacht besteed aan Stillman, bij de ConcertZender/Radio 6 en onder meer in de JazzFlits nr. 19 van 10 december 2006, dat die vermelde aanbevelingen al toereikend zijn voor een gang naar de club. Op zondag 27 april (17.00 uur) speelt het kwartet in de Brusselse L'Archiduc. Volgens hun agenda speelt daar tenorist Tony Malabi in plaats van Stillman. Maar deze bevestiging onlangs dat ie ook in Brussel van de partij is. Loren Stillmans meest recente cd staat op het Duitse label Pirouet Records. Stillman, over wie veel wordt gesproken in New Yorkse jazzkringen, zit eind mei in de Village Vanguard bij het Paul Motian Trio 2000, Plus 2. De andere blazer is Chris Potter. Het zou mooi zijn als van dat engagement op termijn een welluidende cd-registratie zou verschijnen. (<http://www.dizzy.nl>)

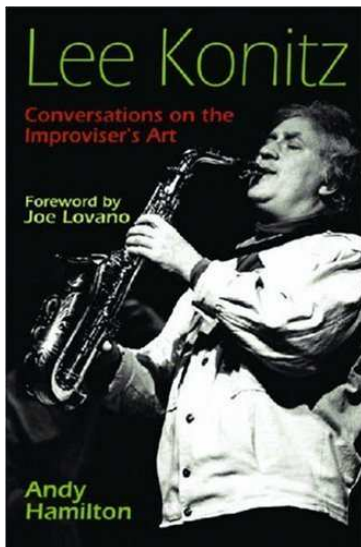
NUEVA MANTECA EERT STEVIE WONDER

De opname is nagenoeg voltooid en zal komende zomer worden uitgebracht. Opmerkelijk is natuurlijk dat op **Nueva Manteca's** 'Motown Mambo' Stevie Wonder centraal staat. Dat doet denken aan de serie 'The Latin side Of...' die trombonist Conrad Herwig van tijd tot tijd uitbrengt. Over het label wordt nog onderhandeld, maar het wordt in ieder geval een Nederlands bedrijf. Overigens vertrekt Nueva Manteca 28 april naar Mexico-Stad om er drie concerten te geven in het kader van het Ollin Kan Festival in Tlalpan, een district van genoemde stad. Het festival vol wereldmuziek biedt plaats aan groepen uit de gehele wereld. Ook de Nederlandse formatie 'The Dreamstealers' zal er optreden. De bezetting van Nueva Manteca onder leiding van pianist/componist/arrangeur Jan Laurens Hartong bestaat verder uit Ben van den Dungen, Rik Mol, Martijn de Laat, Louk Boudesteijn, Nils Fischer, Jeroen Vierdag en 'last but not least' Lucas van Merwijk. [...vervolg rubriek op pagina 16](#)

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere eerste en derde zondag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via <http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5> (klik hier).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder



LEE KONITZ: NOOIT UITGEKEKEN OP STANDARDS

Roermond, september 1973. Daar stond hij dan: in het zomertentue van een Amerikaanse toerist. De vermaarde Lee Konitz, alleen op reis door Europa, optredend met plaatselijke ritmesecties. In dit geval in een triobezetting met een Noorse bassist en een Finse drummer. Wars van uiterlijk vertoon en immer bloedserius was hij nu niet bepaald de man om het zondagse uitgaanspubliek van het Hammerveld festival op die zomerse middag in extase te brengen. Om mijzelf te citeren: "Lee Konitz deed duidelijk moeite contact met zijn publiek te krijgen, wat maar matig lukte. Zijn intelligent geblazen soli leenden zich minder goed voor zo 'n openluchtconcert, waar het publiek bijzonder gevoelig bleek voor 'showmanship' [...]."

We hadden lang niets van hem gehoord. In mijn geheugen stonden nog altijd de felle uithalen gegrift van zijn bijdrage in 'Crosscurrent' met het Lennie Tristano sextet van 1949. En het moet gezegd: in mijn jazzbeleving van toen was hij er eerder dan collega-altist Charlie Parker. Maar misschien had dat te maken met de betere verkrijgbaarheid van de Capitol-platen. Zijn loopbaan werd nauwlettend gevolgd en zijn soli bij de band van Stan Kenton en het kwartet van Gerry Mulligan werden als evenementen beschouwd. In de boeken was hij de tegenpool van Parker: cool tegenover hot. Die tegenstelling is te gemakkelijk. Konitz had wel degelijk naar Parker geluisterd en zijn waardering bleek onder andere uit zijn subliem geblazen solo 'Blues for Bird' op het herdenkingsconcert in 1965, tien jaar na Parkers dood.

De onjuiste voorstelling van zaken is een onderwerp waaraan ruim aandacht wordt besteed in een boek dat aan Konitz is gewijd, nota bene het eerste. Het is geen biografie geworden en ook geen overzicht van zijn werk. De ondertitel 'Conversations on the improviser's art' is er zeer duidelijk in. De schrijver, Andy Hamilton, begon in 1999 de musicus te interviewen voor het Engelse blad *The Wire*, en is daarmee doorgegaan in *Jazz Review*. Langzamerhand ontstond het idee voor een boek; hij kon nog eens terug-

komen op kwesties die niet helemaal uit de verf waren gekomen. Hamilton liet ook anderen aan het woord, soms als een soort 'afterthought', soms om Konitz uit te lokken tot een commentaar. De verbindende teksten en het feit dat in bepaalde situaties de schrijver bleef dóórvragen – wat precies had je dan tegen zijn spel? – wijzen erop dat er veel voorbereidend werk is verricht. Uitzonderlijk is dat de schrijver in een paar voorbeelden rekenschap afdogt van zijn wijze van redigeren als een onderwerp meerdere malen ter sprake kwam. Af en toe werd er een plaat opgezet, die een en ander moest illustreren. Eén keer ging Hamilton zelf aan de piano zitten om Konitz' pedagogische kwaliteiten aan de praktijk te toetsen: Hamiltons spel was te 'mechanisch'. Het is een term die al eerder aan de orde was en waarmee bedoeld wordt dat de spieren van je vingers je leiden zoals in het geheugen is opgeslagen.

Zo is een boek ontstaan dat door een goede samenhang en de vlotte schrijfrant de interesse van de lezer weet op te wekken en te behouden. Het boek is min of meer chronologisch opgebouwd. Na de invloed van trompettist Roy Eldridge (!) en Johnny Hodges wordt uitvoerig ingegaan op die van Parker, Lester Young en natuurlijk Tristano, en op de vroege samenwerking met Miles Davis en Warne Marsh. Er zijn gesprekken met Sonny Rollins, Gunther Schuller en vele anderen. De Franse pianist Martial Solal heeft goede herinneringen aan een optreden in Antibes, juli 1974, op de plaat vastgelegd als 'Jazz à Juan', en constateert tot zijn genoegen dat het aantal concerten weer toenam. Dat gold ook voor Lee Konitz, die sindsdien de ene plaat na de andere maakte en dat nog steeds blijft doen. In zijn carrière betekende het engagement in Roermond achteraf gezien dan ook een goede greep.

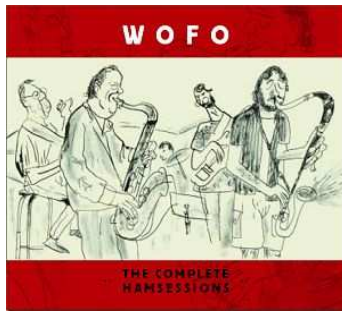
Halverwege komen zaken aan bod als de wijze van improviseren, het materiaal (standards, blues en free) en het spelen met anderen. Over Wayne Shorter, met wie hij graag eens zou samenspelen: "Hij houdt een noot aan en luistert naar wat er om hem heen gebeurt. Ik denk dan graag aan het anagram, listen = silent." Aparte hoofdstukken zijn er voor het instrument, de toonvorming en de embouchure. Voor blazers lijken mij die onderwerpen heel instructief, voor een leek misschien iets te technisch. De schrijver is zich hiervan trouwens bewust en neemt de moeite op dit terrein enige instructie te geven.

Konitz blijkt een consciëntieus werker. Hij oefent nog dagelijks op overbekende standards en probeert ze vooral melodisch tot het uiterste uit te puren: "Ik ben nog altijd geïnteresseerd in mooie noten, die zo spontaan mogelijk logisch aaneengeregen worden alsof het een compositie is." (pag. 214). Zo zijn ook zijn eigen, vroege stukken ontstaan: 'Subconscious-Lee' uit 1949, gebaseerd op de akkoorden van 'What is this thing called love', en 'Hi Beck' uit 1951, genoemd naar zijn dochter Rebecca, en gebaseerd op 'Pennies from heaven'. Naast een bibliografie – van louter artikelen – en een platenlijstje is een achttal transcripties van zijn composities en improvisaties opgenomen. Een bijzonder boek, waarin neergelegd is wat maar weinigen gegeven is, namelijk, zoals Peggy Stern het uitdrukt: 'het verwoorden van improvisatie.'

Andy Hamilton. Lee Konitz : conversations on the improviser's art. – Ann Arbor : The University of Michigan Press, 2007. – XXV, 284 pag., 8 pag. foto's. – ISBN 0-472-03217-8 pbk. Prijs 24,95 dollar

P.S. ...vervolg rubriek op pagina 16

CD-RECENSIES



WOFO
The Complete Hamsessions
 Eigen beheer (info: www.wofo.be)

Wat komen er toch een leuke bandjes uit België. Ook Wofu (hetgeen staat voor 'with others, for others') is een hecht kwintet waarvan geen van de leden zich op de voorgrond plaatst. De melodieuze basgitarist Xavier Verhelst tekent voor de composities op 'The Complete Hamsessions', en die zijn afwisselend, met veel humor, maar soms ook melancholiek en bij tijd en wijle vol spannende tempo- en maatwisselingen. Het front wordt gevormd door tenorsaxofonist Michel Mast (bekend van Flat Earth Society) en (bas)klarinetist Mattias Laga. De twee klinken goed samen, vooral in de wat melancholiekere stukken, zoals 'Koelkastsmeerbaar'. Opvallend is dat Laga zijn spel niet modelleert op Eric Dolphy (niet dat daar iets mis mee is). Zijn sound neigt veel meer naar die van John Surman: licht, lyrisch en melodius. Op klarinet is Laga erg goed in klezmer-achtige uithalen, zoals in 'Tango Slip'. Gitarist Walter Verschaeren tovert met z'n effectpedalen, en de precieze klappen van drummer Tom de Wulf maken het af. (Herman te Loo)

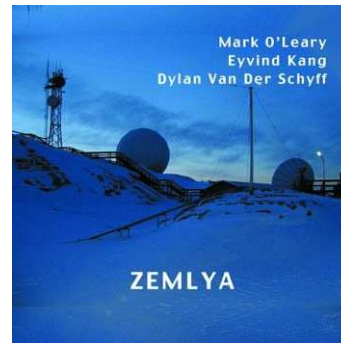


IKE QUEBEC
Blue & Sentimental
 Blue Note

In de jaren zestig waren er wekelijks jazzconcerten in het Amsterdamse Paradiso, georganiseerd door Hans Dulfer. Dulfer liet elke week de hoefoto van Ike Quebecs lp 'Heavy Soul' op de achtermuur van het podium te projecteren. Daardoor heeft hij Quebec (1918-1963) in Nederland een beetje bekendgemaakt. Quebec was een tenorsaxofonist, die in de jaren veertig actief was, toen enkele opnamen maakte, maar vervolgens in de jaren vijftig wegens drugsproblemen bijna niet aan opnemen toekwam.

Eind 1961 was hij terug in de studio en maakte hij in een maand tijd een aantal plaatopnamen die er niet om liegen, zoals 'Blue & Sentimental'. Dat album is helemaal opnieuw gemasterd door de bij leven al legendarische opnametechnicus Rudy van Gelder. Hiermee heeft Van Gelder een plaat met een van de vetste tenorgeluiden van de jazzgeschiedenis opnieuw toegankelijk gemaakt.

De stukken op 'Blue & Sentimental' worden van langzaam tot ietsje sneller gespeeld. Traag scheurend zet de tenorsaxofonist zijn visie op de stukken neer, daarbij van harte geholpen door de gitaar van Grant Green, de bas van Paul Chambers en het slagwerk van Philly Joe Jones. De combinatie van gitaar en tenorsax komt hier prachtig tot zijn recht. Grant Green is nog niet zo groovend bezig als in de jaren zestig op zijn eigen platen. Het nummer 'Count Every Star' springt er uit, omdat daar Sonny Clark aan de piano zit, met Sam Jones aan de contrabas en Louis Hayes op het slagwerk. De opname is merkbaar lichter en flexibeler dan de overige stukken, zolang Ike Quebec niet soleert. Op dat moment klinkt het weer als de rest van de muziek op deze cd en neemt de blues de overhand. 'Blue & Sentimental' is een cd met stukken die altijd de moeite waard zijn. (Hessel Fluitman)



MARK O' LEARY/EYVIND KANG/D VAN DER SCHYFF
Zemlya
 Leo Records

Op 'Zemlya', z'n achtste cd voor Leo Records, komt gitarist Mark O'Leary met wat oudere opnamen (uit februari 2004) in zijn favoriete formaat: het trio. Altviolist Eyvind Kang en slagwerker Dylan Van Der Schyff bespelen naast hun eigen instrumenten ook nog elektronica. In de korte, atmosferische opener (tevens het titelstuk) weten ze elektronische en akoestische klanken tot een filmisch geheel te smeden, en dat belooft wat voor de rest van de plaat. Ook het tweede stuk, 'Vashon', opent ijl, bijna ambient. O'Leary's gitaarpartij roept herinneringen op aan de bijdragen van John McLaughlin aan 'Aura' van Miles Davis. Toch gaat het stuk na verloop van tijd vervelen, want bijna achttien minuten woeste uithalen van O'Leary wordt toch wat te veel van het goede. Zo staan er nog een paar van dit soort lange stukken op die qua spanning die lengte zeker niet rechtvaardigen. De korte miniatuurtjes zijn veel krachtiger en fantasievoller, en het toepasselijk getitelde 'Meekong Delta Blues' mengt op een mooie manier Vietnamese muziek met oerblues. Een hele plaat vol met dit soort kleinden was een stuk sterker geweest dan de eindeloze notenslierten van O'Leary. Jammer, want hij heeft het wel in zich, en Kang en Van Der Schyff kunnen ook heel veel. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG



BUD POWELL In Copenhagen (1962) Storyville Records

De baanbrekende pianist/componist Bud Powell (1924–1966) heeft invloed gehad op generaties pianisten. Zelfs nu putten ze nog uit zijn fraaie muzikale erfenis. Powell kwam in de jaren veertig met een bopidoom tevoorschijn dat in wezen afkomstig was van wat Charlie Parker en Dizzy Gillespie hadden ontworpen. Maar hij was wel de eerste pianist die de bebop liefdevol en met een bepaalde gretigheid omarmde. Het verdere verloop van zijn soms wankele bestaan kennen we. Verondersteld werd dat Powell psychische problemen had.

Niet alle platen uit de latere jaren konden tippen aan zijn hoogtepunten uit de jaren veertig en vijftig op de labels Verve en Blue Note.

Deze opname van 26 april 1962 onder de titel 'In Copenhagen' verscheen lang geleden al eens op het Deense Storyville maar zal in weinig platenkasten staan. Deze herkansing biedt de gelegenheid om hem te horen tijdens een Europese periode (even weg uit het 'gevaarlijke' New York) waarin hij in een betrekkelijk rustige omgeving in zekere zin tot bedaren kwam, wat hem vervolgens weer in staat stelde deze aanstekelijke opname te maken met de toen 15-jarige bassist Niels Henning Ørsted Pedersen en William Schiøpffe. Kortom, Bud Powell was daar in vorm en eerde collega Thelonious Monk met '52nd Street Theme' en 'Straight, no Chaser.' Zo gek was Powell ook weer niet. (Jaap Lüdeke)

BUGGE WESSELTOFT IM Jazzland Records

Al zo vaak is muziek gebruikt als protestmiddel. Tegen politiek, oorlog en allerlei misstanden. Pianist Bugge Wesseltuft ageert niet, maar vraagt zich terecht wel af waarom deze dingen gebeuren. Op zijn laatste album 'IM' speelt hij voornamelijk solopiano, gelardeerd met samples en spaarzame percussie. De piano klinkt groot en weids. Wesseltuft raakt hem maar zelden aan en dat geeft een rust die soms aan verveling grenst. Zijn lange lijnen worden opgenomen en direct als samples gebruikt. Ook gebruikt hij het binnenwerk van de vleugel als percussie-instrument en neemt ook dat geluid op om het later weer vervormd af te spelen. In 'Wy' horen we het verhaal van Zawadi Mongane. Deze Kongolese vrouw vertelt over haar kidnap door Rwandese milities. Wesseltuft werd getroffen door dit verhaal toen hij het hoorde op BCC Radio Today. Haar kalme stem wordt voorafgegaan door een opname van een toespraak van George Bush. Beide stukjes laten zien dat groot én klein

geweld onbegrijpelijk zijn. Het meditatieve pianospel stemt tot nadenken. De samples van Bush en Mongane gebruikt de pianist ook tijdens concerten. Dan zijn ze wat nadrukelijker aanwezig doordat hij ze herhaalt. Het is een compliment aan het adres van Wesseltuft dat zijn concerten beter zijn dan zijn cd's. Van het concert dat hij in 2007 tijdens het Festival Jazz International Rotterdam gaf, zijn opnames terug te luisteren via de website van de VPRO. Daarop is hij nog intenser en laat zich door het publiek inspireren. Dat neemt niet weg dat 'IM' zeer zeker de moeite waard is. (Peter J. Kortzen)

Luister naar het concert bij de VPRO en klik hier op:
<http://www.vpro.nl/programma/jazz/afleveringen/36344723/>



HET BRABANTS JAZZ ORKEST Freedom! The ballad of the Fallen Eigen beheer (hetbrabantsjazzorkest@wonadoo.nl)

Het Brabants Jazz Orkest uit 's Hertogenbosch heeft het afgelopen jaar een bijzonder project bij de hand gehad, waarvoor stukken van Charlie Haden en Carla Bley werden ingestudeerd. Het resultaat is op de cd 'Freedom! The Ballad of the Fallen' uitgebracht. Het is een productie met muziek geënt op de geëngageerde muziek van Latijns-Amerika, die live werd opgenomen in september 2007. Er staan zes stukken op en twee korte geluidsfragmenten. Twee stukken zijn composities van Paul van Kemenade: 'Call' en 'La Première Fois'. Ze werden door Niko Langenhuisen in 2001 al eens voor het complete Metropole Orkest gearrangeerd. Speciaal voor het Brabants Jazz Orkest heeft hij de stukken opnieuw onder handen genomen. Bij de live-opname was Paul van Kemenade op alt de sterrolist. Hij maakte de uitvoeringen nog boeiender. Langenhuisen schreef ook uitgebreide arrangementen voor Haden's 'Ballad of the Fallen' en 'Song for Ché'. Aan het eind van 'Ballad of the Fallen' komt verrassenderwijs het van oorsprong Chileense 'El Pueblo Unido' tevoorschijn. Deze compositie staat ook op de lp 'Ballad of the Fallen' van Charlie Haden's Liberation Music Orchestra. Voor Carla Bley's 'One Way' is haar eigen arrangement gebruikt. Het zesde stuk ten slotte, is een levendige uitvoering op van Mingus' 'Reincarnation of a Lovebird', gearrangeerd door Steve Slagle. Ook speciaal voor dit jazzorkest. In deze compositie gebeurt van alles. Complimenten voor arrangeur, dirigent en orkest! Alles bij elkaar is deze cd de neerslag van een mooi uitgevoerd concert, met gedragen en eigenwijze muziek. Er is mooie bigbandjazz op te horen. De stukken werden met veel durf en zelfvertrouwen gespeeld. 'Freedom! The Ballad of the Fallen' is daarom meer dan 'een mooie herinnering voor diegenen die er bij zijn geweest'. Het Brabants Jazz Orkest is een Nederlandse bigband die met een eigen signatuur aan de muzikale weg tinnert. (Hessel Fluitman)

CD-RECENSIES VERVOLG

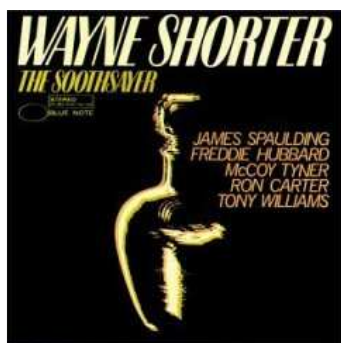


BO VAN DE GRAAF

The Music of Bo van de Graaf

ic disc (info: www.bovandegraaf.nl)

De verzamel-cd 'The Music of Bo van de Graaf' geeft een mooi beeld van de veelzijdigheid van de Nijmeegse saxofonist/componist Bo van de Graaf. Er staan veel stukken op die op andere cd's en dvd's terug te vinden zijn, zoals de warmbloedige Italo/Nederlandse improvisatiemuziek van I Compani ('Aida', 'Fellini' en 'Circusism'), Van de Graafs grote ensemble. Ook is er een track van de fascinerende 'audio movie' 'Ticket', en jazz & poetry van Bo's Art Trio met de oude meester Simon Vinkenoog. Relatief nieuw is het bronstige powerjazz-kwartet Bo's Da Bomb, met wie Van de Graaf in 2006 een wereldrecord saxofoonsolo-spelen vestigde. De muziek hiervan, met een hoog Rollingsgehalte, was alleen nog op een beperkt verkrijgbare dvd te horen, maar nu dus ook in betere geluidskwaliteit op cd. Pianist/accordeonist Pieter Jan Cramer, bassist Wiro Mahieu en drummer Makki van Engelen stuwden de saxofonist flink op, met als hoogtepunt de uitsmijter 'The Cutting Edge', een jaar eerder in het Bimhuis opgenomen, en ook niet eerder uitgebracht. Datzelfde geldt voor de Ayleresque uitvoering van Van de Graafs eigen 'TRJRK', met Bo's Art Trio, aangevuld met bassist Arjen Gorter en tweede drummer Han Bennink. 'Warning: the testosterone level on [these tracks] is very high', aldus het hoesje. Typisch Van de Graafse humor, maar zeker ook waar. De energie spat er vanaf, en is reden genoeg (ook voor de fans die de andere cd's en dvd's al hebben) om in dit plaatje te investeren. (Herman te Loo)



WAYNE SHORTER

The Soothsayer

Blue Note

De opnamen van 'The Soothsayer' zijn bijna vijftien jaar bij Blue Note blijven liggen voor ze werden uitgebracht. Dat is opmerkelijk, want Wayne Shorter had als lid van het Miles Davis Quintet anno 1965 toch een behoorlijke naam. Deze

sextet-date zag pas het levenslicht in 1979, en de eerste cd-release dateert van 1990. Nu verschijnt hij opnieuw, in de geremasterde versie van Rudy Van Gelder himself. 'The Soothsayer' is om twee personele redenen bijzonder. Allereerst is er de aanwezigheid van Tony Williams als drummer. Als we hoestekstschrijver (en producer) Michael Cuscuna mogen geloven, vond Williams de muziek van Miles zo speciaal dat hij zelden of nooit aan een uitnodiging voor andermans platensessie gehoor gaf. Nu dus wel. Ook is er naast Shorter een tweede saxofonist te horen, altist James Spaulding. Zijn sappigere geluid is een mooi complement naast de kurkdroge sound van de leider. Met trompettist Freddie Hubbard, pianist McCoy Tyner en bassist Ron Carter wordt de sterbezetting gecompleteerd. Zoals te doen gebruikelijk schreef de leider zelf alle stukken, op één na, en dat werkje staat niet zomaar op de plaat. Shorter had al eens aangegeven dat de 'Valse Triste' van de Finse componist Jean Sibelius een inspiratiebron was geweest voor de compositie 'Dance Cadaverous' (terug te vinden op 'Speak No Evil'). Zijn bewerking van het klassieke stuk is zo geslaagd dat ik het bij een blinddoektest voor een Shorter-original had gehouden. Andere hoogtepunten zijn het springerige 'Angola', een stuk in de lijn van Shorters werk voor Art Blakey, en de wonderschone ballad 'Lady Day', uiteraard opgedragen aan Billie Holiday. (Herman te Loo)

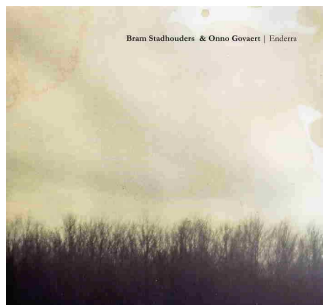
NICK BÄRTSCH RONIN

Holon

ECM

'Holon' is het tweede album van Ronin, het kwartet van de Zwitserse pianist Nick Bärtsch. Het zijn niet alleen de titels van de composities, modulen genoemd, die overeenkomst vertonen met hun eerste album 'Stoa' (2005). Ook muzikaal is 'Holon' een voortzetting van het vorige album met het eigenzinnige vocabulaire van deze groep. Een moduul is een min of meer op zichzelf staande eenheid die tegelijk deel uitmaakt van een groter geheel, een specifiek raamwerk. Zo is het dus ook met de muziekstukken op 'Holon', afzonderlijke eenheden die verwantschap vertonen. Die gelijkenis zit in de minimalistische en repeterende motieven. Prominente ritmes die eenvoudige melodieën hun vorm geven. Het is als eigenmachtige rimpelingen met willekeurige patronen in een vijver omgeven door een oever die het water bijeenhoudt. Vandaar ook de titel 'Holon'. Een holon is een geheel dat zelf ook deel is van een geheel en door dat geheel wordt beïnvloed. En omgekeerd, het grote geheel dat kleur krijgt door de afzonderlijke delen. Zo bezien is 'Holon' een fascinerend concept, een beschouwend werk met een sterk improviserend karakter dat zich openbaart binnen een grotere thematische structuur. Drums, percussie en bas creëren een patroon waarin piano en sax afwisselend meegaan of daarvan afwijken. Een sterke 'groove' met kristalheldere melodieën. Ook daarin horen we het spel van delen binnen een geheel. Het spel van Ronin blijft bescheiden en op een laag volume. Soms zelfs aarzelend en zoekend naar de contouren van de vorm van het patroon. Filmsche muziek, contemplatief, meditatief. Ronin is Nik Bärtsch op piano, Sha op basklarinet en altsaxofoon, Björn Meyer op elektrische basgitaar, Kaspar Rast op drums en Andi Pupato op percussie. (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG



BRAM STADHOUDERS & ONNO GOVAERT

Enderra

Brammetje Records

Samen met pianiste Soo Scho is Bram Stadhouders uitgekozen voor de 'Young Vips on tour'. Deze tour wordt jaarlijks georganiseerd door de VIP, de Vereniging van Jazz- en Improvisatiemuziek Podia en heeft tot doel jonge talenten op de 35 aangesloten jazzpodia te promoten. Stadhouders speelt gitaar, maar werkt ook met gitaarsynthesizer en laptop. In het televisieprogramma 'Vrije Geluiden' was te zien hoe hij met deze instrumenten ook tijdens een live-optreden goed uit de voeten kan.

De muziek op 'Enderra' laat zich niet gemakkelijk duiden. De aanduidingen 'soundscapes' of misschien 'klanklandschappen' doen de muziek te kort. Er is eerder sprake van een geïmproviseerd klankenuniversum: uitgestrekt tot het oneindige, leeg, verlaten, nog niet ontdekt. Lange lijnen worden uitgezet en ingevuld met spaarzame gitaarklanken waarin nauwelijks een melodie te ontdekken valt. Naast de gitarist zit drummer Onno Govaert. Hij is een zeer onconventionele drummer. Als contrast op de geschetste leegte legt hij een waas van belletjes, tikjes, rammeltjes en ook 'gewoon' drumwerk. Juist dit contrast is erg aantrekkelijk. Hij laat het tempo soms ongewoon hoog oplopen. Op 'Heil' strijkt hij met een strijkstok langs koperen schijfjes. Het levert zo'n intens hoog en schel geluid op, dat een afnemend gehoor even niet zo'n heel groot nadeel is. Verder levert de elektronica grote uitersten in dynamiek op. De lage basistoon in 'Do het' kruipt over de grond en lijkt de uitgestrektheid van het heelal te symboliseren. Dit jonge tweetal gaat, zoals Star Trek zegt; "were no one has gone before". (Peter J. Korten)



HANS ULRIK/STEVE SWALLOW/JONAS JOHANSEN

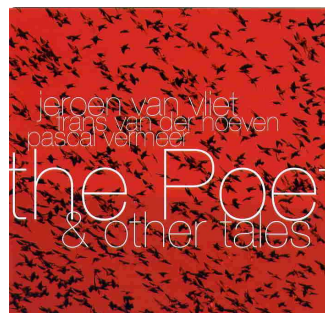
Featuring Bobo Stenson en Ulf Wakenius

Believe in Spring

Sundance Music

Naar ik veronderstel zijn slechts weinigen op de hoogte van de Deense saxofonist Hans Ulrik (Kopenhagen, 1965).

Dat is jammer. Als zovele Europese musici toog hij naar het Berklee College of Music in Boston om zich er gedurende twee jaar te bekwamen in het saxofoon spelen. Dat was niet genoeg voor Ulrik. Later was hij diverse malen in New York om er nog het een en ander bij te leren. Het resultaat tot nu toe zijn een gedegen meervoudige sound op zowel tenor- als sopraansaxofoon en een onbedwingbaar streven de muziek een eigen draai te geven zonder de traditie te veronachtzamen. Het Hans Ulrik/Steve Swallow/Jonas Johansen Trio bestaat al enige jaren en is zonder meer hecht. Opmerkelijk is dat Ulrik met zijn sound toch onderscheid maakt tussen ballads en snelle stukken. Op de cd 'Believe in Spring' trekt hij zijn bijdrage in het langzame 'Soul Eyes' (Mal Waldron) lichtvoetig in de richting van wat bijvoorbeeld Charles Lloyd ermee zou doen. In het vlotte 'Get Happy' (Harold Arlen) toont hij een fors, door een zekere kartel omgeven geluid. Ulrik paart het aan een overtuigend gevoel voor swing. Van de Zweedse gasten noem ik speciaal gitarist Ulf Wakenius. Die is tenminste bekend van zijn werk bij Oscar Peterson. Saxofonist Hans Ulrik moeten we dan maar leren kennen van deze toffe 'Believe in Spring.' Het is de hoogste tijd. (Jaap Lüdeke)



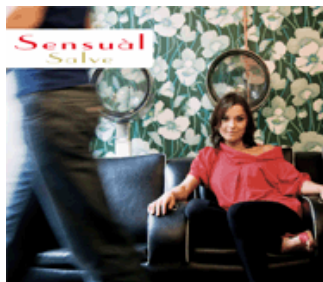
JEROEN VAN VLIET TRIO

The Poet & Other Tales

Challenge

Hoe komt het toch dat Tilburg zulke lyrische musici voortbrengt? Denk aan pianist Harmen Fraanje, trompettist Eric Vloeimans en pianist Jeroen van Vliet. De laatstgenoemde maakte een juweeltje van een cd en noemde hem 'The Poet'. En inderdaad, het titelstuk is muzikale literatuur. Innemend, romantisch en ontroerend, maar vooral inhoudelijk. In elf stukken en een uur lang, wordt de luisteraar meegevoerd door de muzikale belevingswereld van Van Vliet. Buiten de muziek is ook het geluid dik in orde. De cd is opgenomen in de bekende 'Rainbow Studio' in Oslo door Jan Erik Kongshaug. In deze studio zijn al heel wat fantastische opnamen gemaakt. Naast de pianist bestaat het trio uit Frans van der Hoeven op bas en Pascal Vermeer op drums. Van Vliet gebruikt ook wat subtiele elektronica, zoals krekeltjes en lange tonen die weidsheid suggereren. De ingetogen stukken worden afgewisseld met vrolijkere. Zoals 'Piccolo David' dat ook verscheen op Eric Vloeimans' nieuwste cd 'Hyper'. Twee stukken op de cd zijn door het trio geschreven. Juist daar is het improvisatieniveau het hoogst. De overige composities zijn van de leider. Het trio werkt op een heel natuurlijke manier samen. Vooral piano en bas trekken harmonisch samen op. In 'Love Song' bewijst Jeroen van Vliet dat schijnbare eenvoud van een ontroerende schoonheid kan zijn. Een Edison waard. (Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG


SENSUÀL
Salve
Foreign Media Jazz

'Salve' is na 'Acustico' (2004) de tweede cd van de 'brazilian jazz 'n groove'-georiënteerde band rond zangeres Eva Kieboom. Sensuàl wordt verder gevormd door Emiel van Rijthoven op toetsen, Gijs Anders van Straalen op percussie, Sven Happel op bas en Jasper van Hulten op drums. Op de plaat zijn bijdragen te horen van gitarist Anton Goudsmit, trompettist Eric Vloeimans en akoestisch gitarist Markus Ilmari. De blazerssectie wordt bemand door Tom Beek op tenorsax, Loek Boudesteijn op trombone en Rob van de Wouw op trompet. Een bezetting waar menigeen jaloers op zou worden. Het geluid van de band klinkt warm, speels en sensueel. Inderdaad, zinnenprikkelend. De band schept een ambiance die volstrekt authentiek is. Er wordt niet alleen uitstekend gemusiceerd, ook is er aandacht voor details. Een baslijn die af en toe iets meer nadruk krijgt, percussie die zowel in gekozen instrumenten als technisch creatief en speels is, een orgel dat 'vet' soeert en blazers die avontuurlijk klinken in schitterende arrangementen. En natuurlijk de vocalen van Eva Kieboom. Ze beschikt over goede techniek waarin uitstekende frasering en dictie accenten kans geven om kleine wendingen aan te brengen. Het album krijgt hierdoor een dynamisch karakter. 'Salve' is een schoolvoorbeeld van een product van toegewijde musici. Het kan niet anders zijn dan dat er met veel plezier aan dit album is gewerkt. Want dat kun je horen. (Frank Huser)


MARILYN MAZUR
Elixir
ECM

De Deense percussioniste Marilyn Mazur is misschien het meest bekend van haar samenwerking met de Noorse saxofonist Jan Garbarek. Ze maakte deel uit van zijn uitvoerend ensemble en heeft bijgedragen aan Garbareks plaatopnames. Het is dus niet verwonderlijk dat de naam van Jan Garbarek ook op de hoes wordt vermeld en dat hij op een substantieel aantal nummers 'acte de présence' geeft. 'Elixir' bevat eenentwintig miniaturen. Kleine min of

meer meditatief getinte composities. Monologen en dialogen met Garbareks tenor- en sopraansaxofoon en fluit. Mazurs instrumentarium is omvangrijk. Marimba, vibrafoon, hang, bellen, gongs, cymbalen, diverse trommels en drums, metalen voorwerpen en de 'waterphone'. Ze weet hiermee klanktapijten te construeren die in diepte en hoogte, in intensiteit, in kleur en in karakter mooi contrasteren. Ook de volgorde van de composities is opmerkelijk in de zin dat het album door deze ordening conceptueel van aard is. Van het openingsnummer 'Clear' tot en met het slotnummer 'Clear recycle' wordt ons een panorama geboden van min of meer folkloristische (in de zin van multiculturele) oorsprong waarbij de speelwijze en de eigen stijl van Mazur de verbindende elementen zijn. De bijdragen van Jan Garbarek komen tot uiting in composities van hen samen. Het album 'Elixir' voegt zich goed bij composities op Garbareks 'Rites' (1998). (Frank Huser)


ESBJÖRN SVENSSON TRIO
Live in Hamburg
ACT

Een live-album is een statement. Natuurlijk kan zo'n album ook als gevolg van contractuele verplichtingen en bij gebrek aan nieuw materiaal het daglicht zien, maar dat is bij 'Live in Hamburg' niet het geval. Het album toont waartoe het Esbjörn Svensson Trio in staat is. Wat je hoort is wat er op 22 november 2006 werd gespeeld, tijdens het concert dat E.S.T. gaf in Hamburg, als onderdeel van hun 'Tuesday Wonderland' tour. Bijna alle nummers op deze dubbel-cd zijn dan ook afkomstig van het gelijknamige album dat in 2006 verscheen. Drie nummers ('Definition of a dog', 'Behind the yashmask' en 'The rube thing') zijn van vorige albums. Geen nieuw materiaal dus, maar wel uitermate geïnspireerde vertolkingen van bestaand repertoire. Waar hun vorige en eerste live-album, 'E.S.T. Live 95' (1995) nog wat aan de voorzichtige kant bleef, hun dvd 'Live in Stockholm' (2000) al meer liet zien van hun liefde voor muzikale experimenten (geprepareerde piano en contrabas), is 'Live in Hamburg' misschien wel het meest ongedwongen en daardoor meest expressief. Vooral de solo's van Dan Berglund op contrabas en Mangus Öström op drums vallen in dit licht op. In het bijna negentien minuten durende 'Definition of a dog' klinkt Berglunds geprepareerde bas als rockmuziek. Rauw, hard en scherp. Öströms drums, meestal toch uiterst subtiel, klinken daarbij vilein en meedogenloos. Maar het meest opmerkelijk aan dit album is toch de interactie tussen de drie musici. De improvisaties zijn fascinerend. Bij herhaald luisteren vallen de details nog meer op en hoor je hoe ingenieus het samenspel is. Dit is een band op z'n best. En het geestdriftige publiek maakt dit indrukwekkende statement compleet. (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG


SOO CHO QUARTET feat. Angelo Verploegen
Prayer
Challenge

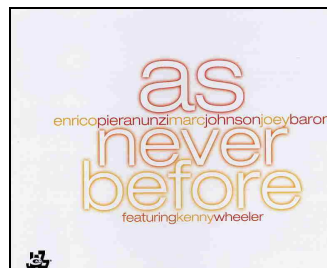
Soo Cho is de tegenhanger van Bram Stadhouders in de Young Vip Tour. Met een serie dubbelconcerten maakten ze een tour langs twaalf podia in het land. De pianiste speelt al vanaf haar derde en studeerde klassiek piano in Seoul. Sinds 2001 woont Cho in Nederland en studeerde ze aan het Utrechts Conservatorium bij onder anderen Bert van de Brink en aan het Conservatorium van Amsterdam bij Karel Boehlee en Rob van Bavel. Dat alles is voor de Vereniging van Jazz en Improvisatiemuziek Podia (VIP) reden genoeg haar als jong Nederlands talent een kans te bieden.

Het valt voor een westerling niet mee een oosters gezicht te doorgronden. De emoties van de Koreaanse Soo Cho worden gelukkig duidelijk weergegeven in haar muziek. Niet uitbundig maar ingetogen, introvert zelfs. Voor 'Prayer' schreef ze elf composities, die onder andere gaan over een weggelopen kat, een verlaten draaimolen en een periode van depressiviteit, maar ook over de volle maan. In het televisieprogramma 'Vrije Geluiden' vertelde Cho over een depressieve periode waarin ze gewoonweg niet kon spelen. Een verveelde, repeterende, eentonige aanslag resulteerde in het titelstuk 'Prayer'. Bassist Daniel Lottersberger (Oostenrijk, 1976) doet het halve stuk niets anders dan die ene toon herhalen, alsof hij haar lijden wil delen. Later herwint de pianiste zich en de muziek wordt zelfs lyrisch. Drummer Sotiris Ntouvass (Griekenland, 1982) begeleidt op de achtergrond en zal de pianiste niets in de weg leggen. Angelo Verploegen is gastsolist. Met zijn ronde, zachte geluid is hij een goede aanvulling op het Quartet. Hij toont begrip voor de gevoelens van Soo Cho en stelt zijn ervaring in dienst van jong talent. (Peter J. Kortens)

TRIO GRANDE & MATTHEW BOURNE
Un Matin plein de Promesses
W.E.R.F.

Trio Grandes vind je in allerlei gedaantes: er is er eentje in Scandinavië en in Hoofddorp huist een Trio Grande dat zich toelegt op muziek uit de jaren twintig en dertig. Het trio Grande uit België, is een stuk hipper met repertoire dat doorgaans van eigen makelij is. Vroeger was het drietal bekend als het Trio Bravo en had het sterk avantgardistische trekken. Ook het Trio Grande speelt bij tijd en wijle vrij, maar ontegenzeggelijk hoor je hier soms ook gelijkopgaande riedels die een aantal maten op schrift gestelde muziek verraden. De alom aanwezige expressie en humor van het trio wordt op 'Un Matin plein de Promes-

ses' nog eens benadrukt met de toegevoegde Britse pianist Matthew Bourne. Die beweegt zich soepel in de stukken; alsof hij al jaren meedoet. Zijn spel fladdert sierlijk heen en weer tussen extatische bijdragen en bezielende invallen die op gezette tijden voor wat rust zorgen. Allen hebben de gave om de dynamiek een plaats te geven. Hulde daarvoor, want dat is en blijft een stiefkind voor veel Europese groepen. De bezetting luidt: Laurent Dehors (sax/kl), Matthew Bourne (pi), Michel Massot (tuba/tb) en Michel Debrulle (dr/perc). (Jaap Lüdeke)


PIERANUNZI, JOHNSON, BARON
featuring KENNY WHEELER
As Never Before
Camjazz

Het temperamentvolle trio van pianist Pieranunzi, bassist Johnson en drummer Baron speelt een toonaangevende rol binnen de huidige jazz-scene. 'As Never Before' is hun laatste album. Voor deze gelegenheid speelt trompettist Kenny Wheeler mee. Deze veteraan heeft een kenmerkende stijl en een heel herkenbaar geluid, vooral als hij hoger dan hoog probeert te spelen. Wheelers geluid is fluweelzacht, vooral op flugelhorn. Zijn spel getuigt van melancholische lyriek. Het trio staat solide achter hem en begeleidt de trompettist met soepel gemak. De pianist is een muzikant met een visie. Zijn leiderschap is onopvallend, maar hij dirigeert het trio precies naar de juiste plaats. Zeven composities zijn geschreven en gearrangeerd door Enrico Pieranunzi. Twee stukken zijn van de vier muzikanten. 'Improheart' en 'Impromind' zijn spannende collectieve improvisaties. De eerste is een langzame ballad, de tweede is wat vlotter. Pieranunzi heeft trouwens een heel rijtje werken waarvan de titels beginnen met 'Impro...'. Het trio bewees in het verleden al dat ze erg goed op elkaar kunnen inspelen bij vrije improvisaties en Kenny Wheeler past zich gemakkelijk aan. Pieranunzi en Wheeler werkten eerder samen, sinds een optreden in 1997. In de tussentijd heeft de artistieke ontwikkeling van het duo niet stilgestaan en spelen ze nu, u raadt het al; 'als nooit tevoren'. (Peter J. Kortens)

CORRECTIE
op JazzFlits nummer 95

Bassist Udo Pannekeet van het **Pitch Pine Project** vond een misser in de recensie van de cd 'Unprecedented Clarity' in JazzFlits 95. Volgens die recensie speelde hij het stuk 'Vacuum' "licht begeleid door wat gitaar en toetsen". In een reactie meldde Pannekeet ons dat hij het stuk in zijn eentje, dus zonder begeleiding, speelde en wel op een zes-snarige bas, met een heleboel galm.

CONCERTVERSLAGEN

THE PLOCTONES

Bezetting: Anton Goudsmit (gt), Efraim Trujillo (ts), Jeroen Vierdag (el. bas) en Martijn Vink (dr).

Datum en Plaats: 28 maart 2008, Hothouse Redbad, Leeuwarden.

Sinds de heren van The Ploctones in 2005 hun visitekaartje afgaven tijdens het festival Jazz op het Dak, wordt er geducht met dit viertal rekening gehouden. Een ploegje dat niet te beroerd is om de vloer onder je voeten te doen trillen, zoals in '050', maar net zo gemakkelijk motiefjes van vier à vijf noten als een wiegeliedje behandelt. Niet voor niets heet dat dan 'ff dimme'. Van regelrechte rock-jazz, via een calypso naar vrije improvisatie. Dat gaat bij The Ploctones zomaar. Alle composities komen uit de koker van gitarist Anton Goudsmit.



The Ploctones (archieffoto: Govert Driessen)

Een concert van dit viertal is vol afwisseling, blijft steeds fris en raast in één ruk naar het eind. Hoewel ze 'slechts' een à twee keer per maand in deze samenstelling optreden, spelen ze hecht samen. In een ouder stuk als 'Short Cuts', de opener van de eerste set, maar ook in de calypso '(Daarom ook) Rrrita'. Wanneer Jeroen Vierdag zijn vijf-snarige bas omgordde, in plaats van zijn oudere vier-snarige, ontstond er een betonmuur van geluid. Vooral in '050', het kengetal van Groningen, was dat goed te horen. In eerste instantie is dit een mooi melodisch stukje muziek, met mooi begeleidend werk van de bassist. Maar al gauw neemt het volume toe door zowel de bas als het gitaargeluid van Goudsmit. De term 'wall of sound' zou voor dit nummer uitgevonden hebben kunnen worden. Gelukkig kon het ook intiem. In 'Muchacho Ernesto' trokken Martijn Vink en Jeroen Vierdag zich terug en speelden Efraim Trujillo en Anton Goudsmit samen. Over en weer werd toen met veel aandacht gespeeld.

Op het repertoire van The Ploctones staan niet zoveel bekende stukken. Het samenspel is het belangrijkste, de reacties op elkaar, de inspiratie van de dag. Voor het massaal opgekomen publiek - 128 man (het gemiddelde bezoekersaantal van dit seizoen) - was dat een feest. Pas in de toegift kwam uit diverse motiefjes het bekende 'Boom-Petit' tevoorschijn. Dat staat op meerdere cd's en is ook in Leeuwarden al meerdere malen live te horen geweest. Dat betekende tot slot toch nog een vonk van herkenning. (Hessel Fluitman)

PHIL WOODS QUARTET

Bezetting: Phil Woods (as), Rein de Graaf (p), Jos Machtel (b) en John Engels (dr).

Datum en plaats: 31 maart 2008, Bimhuis, Amsterdam.

AMECHTIGE PHIL WOODS OVERTUIGT WEL

Een lichte teleurstelling bij de kassa van het Bimhuis. Het aangekondigde vaste kwintet van altist Phil Woods had moeten afzeggen. Vanwege een geannuleerde Portugese tour waren de kosten te hoog geworden om de hele band te laten overkomen. Woods speelde nu met een Nederlandse ad hoc-ritmesectie, waaronder oude getrouwen Rein de Graaf en John Engels. "John heb ik ontmoet toen ik met Quincy Jones in 1959 naar Europa kwam", aldus Woods. "Dat is dus bijna vijftig jaar geleden. En John is nog maar pas 35." Een mooi en terecht compliment voor de eeuwige jonge drummer.

Bij Woods zelf beginnen de jaren te tellen, en tussen zijn eigen bijdragen door zat hij amechtig te hijgen en pakte af en toe de inhaler erbij. Aan zeggingskracht heeft de 76-jarige blazer echter nog niks ingeboet, al belemmert de ademhaling dan de maniakale gedrevenheid van 'de Amerikaanse Piet Noordijk' van weleer. In beide sets liet de saxofonist de vloer ook even aan het trio om achter de schermen te kunnen bijkomen.

Door de afwezigheid van zijn eigen mannen moest Woods terugvallen op het ijzeren repertoire van standards en Parker-stukken. Een mooie uitzondering daarop in de eerste set was de ballad 'Goodbye Mr Evans', die Woods schreef ter nagedachtenis aan Bill Evans. Bij deze gelegenheid droeg hij het stuk op aan drie onlangs in Nederland overleden vrienden: trompettist Benny Bailey, pianist Cees Slinger en concertorganisator Peter Huydts. De componist vertolkte het stuk zoals hij dat alleen kan: met een superieure toon, en zonder een zweem van zoetigheid of sentimentaliteit. Ook uit zijn opvatting van Ann Ronells 'Willow Weep for Me' bleek dat Woods niks moet hebben van clichés. Na een langzame intro, slechts begeleid door De Graaf, zette de 6/8-groove in uptempo in, en fietste Woods overtuigend in hoge snelheid over het akkoordenschema heen. Ook De Graaf ging in dit stuk (halverwege de tweede set) even flink loos, en kreeg terecht z'n warmste applaus van de avond. Met een citaat uit het ultieme 6/8-stuk, 'All Blues' bracht Woods een van de hoogtepunten van de avond ten einde.

(Herman te Loo)

JOHN SCOFIELD TRIO WITH HORNS

Bezetting: John Scofield (gt), Matt Penman (b), Bill Stewart (dr), Phil Grenadier (tp en fl.horn), Frank Vacin (bs en baskl) en Tom Olin (ts en fl).

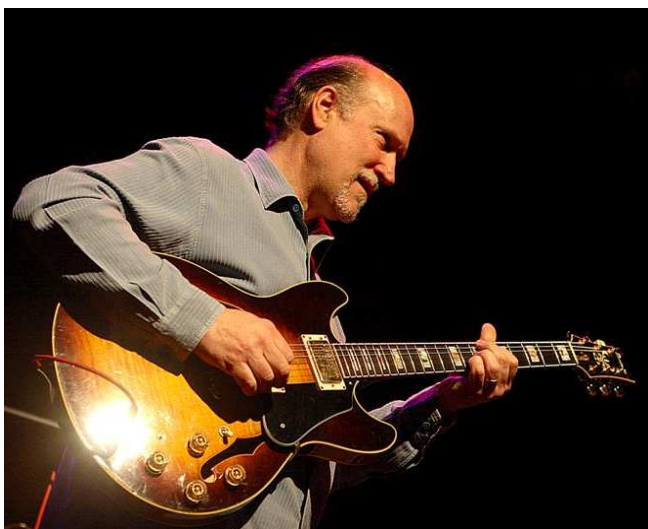
Datum en plaats: 5 april 2008, Lantaren/Venster, Rotterdam.

Tijdens een korte tour in West-Europa deed het trio van John Scofield Rotterdam aan voor een uitverkocht concert. De gitaarheld trok een gemêleerd publiek. Er waren opvallend veel jonge bezoekers; fans en conservatoriumstudenten. 'Sco' opende met 'House Of The Rising Sun' van zijn laatste cd 'This Meets That'. Scofield toonde zich direct een echte 'performer'. In dit eerste stuk speelde hij meteen

[...vervolg op de volgende pagina](#)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

een lange, vurige en luide solo. Geluidsman, en zelf muzikant, Ben Surman zorgde voor een mooie en krachtige sound. Bassist Matt Penman moest flink zijn best doen boven de gitaar uit te komen. Hij stond zo te springen dat zijn flesje water van de versterker viel. Normaal speelt Steve Swallow in het trio, maar Penman was een meer dan waardige vervanger. En dan drummer Bill Stewart. Al jarenlang begeleidt hij Scofield met zijn hoge ijle bekkens boven zijn drumkit. Tijdens het concert was die ervaring goed te merken. De groep reageerde snel op elkaar en de timing was perfect. Scofield grossiert in goede maar eenvoudige en aansprekende composities. Tijdens het optreden kwamen bijna alle stukken van de cd 'This Meets That' voorbij. En natuurlijk zijn compositie 'Over Big Top'.



John Scofield (foto: Joke Schot)

Maar nu iets over de 'Horns'. Scofield heeft voldoende artistieke bagage om met zijn trio een hele avond te vullen. Die blazers heeft hij echt niet nodig. Solistisch was er van die kant dan ook helaas niet veel te beleven. Even was er een lichtpuntje in een stuk van Tom Olin. Hij schreef 'Fried Husbands' en dat stuk werd op humoristische wijze door 'Sco' aangekondigd. Het stuk deed denken aan een swingende dansavond in de jaren veertig. Olin opende met een heerlijke solo, maar verder bleef het stil. Wel maakte hij steeds een complimenteerd gebaar naar zijn solerende collega's. Nadat hij zijn gitaar wat lager gestemd had, kregen we een vette blues als toegift. John Scofield maakte spaarzaam gebruik van zijn effectenkoffer maar zijn grote ideeënrijkdom staat als een huis!
(Peter J. Kortten)

DES'RAY & TRIO RINDERT MEIJER

Bezetting: Des'ray (voc), Rindert Meijer (p & key), Xander Buvelot (b) en Jeroen Molenaar (dr)

Datum en plaats: zondag 9 maart 2008, Grand Hotel Gooiland, Hilversum.

Het was jaren stil in Grand Café Gooiland. Eens was het dé muziektempel van Hilversum. Vanaf de oprichting in 1934 speelde daar elke dag orkestjes, vaak samengesteld uit radiomusici, maar ook ensembles als Van Wood (Peter van Houten) en Lajos Horvath. In de muzikale nadagen, voor-

dat het een discotheek werd, traden Jacques Brel en het trio Pim Jacobs in Gooiland op. In samenwerking met het conservatorium van Amsterdam organiseerde pianist Rindert Meijer (53), doctorandus in de muziekwetenschappen, er weer eens een concert. Het werd een denderend succes, vooral ook omdat het café stampvol was met overwegend jonge mensen tussen de achttien en dertig. De oudere aanwezigen waren meestal collega-muzikanten uit de regio.

Na een kort instrumentaal begin ging zangeres Des'ray (Desirée Manders) van start met 'Song for my Father'. Ze vervolgde met 'Miles Song', waarin bleek dat docent Rindert Meijer een uitstekend pianist is met een krachtig touché en een vingervlugheid die deed denken aan Oscar Peterson. De stemming kwam er helemaal in toen Des'ray 'Don't Get Around Much Anymore' inzette. Des'ray, die bekend is als soulzangeres, is een bevallige blondine met een groot en krachtig stembereik, goede microfoontechniek en podiumervaring. Vooral indruk maakte (en niet alleen op mij) de zeer lang uitgesponnen versie van 'Love for Sale', waarin het trio en de zangeres uitgebreid aan bod kwamen. Om 18.30 uur kwam een eind aan dit optreden, het grand café was nog stampvol en de bezoekers waren zichtbaar tevreden. Het management overweegt een continuering van deze zondagmiddagconcerten, want jazz is 'hot' in Hilversum.

(Ton Luiting)

DONNY McCASLIN TRIO

Bezetting: Donny McCaslin (ten), Boris Kozlov (el.bas) en Adam Cruz (dr).

Datum en plaats: 10 april 2008, Bimhuis, Amsterdam.

De Amerikaanse tenorsaxofonist Donny McCaslin (1966) zette donderdagavond 10 april het nogal dunbevolkte Bimhuis heel verraderlijk, maar onbedoeld op het verkeerde been. Dat kwam door zijn onorthodoxe en persoonlijke manier van spelen. Een uitzonderlijk gave techniek stelde hem namelijk in staat met totaal andere middelen zijn solo's een bepaalde structuur mee te geven. Solisten zullen in het algemeen terwijl ze met hun ideeën stoeien, kiezen voor omlaag- en/of omhooggaande lijnen (noten). Bij McCaslin was wel duidelijk dat hij heel speels 'eb en vloed' voortdurend liet botsen waardoor er een ongewone spanning optrad die vermoedelijk niet altijd door het publiek werd onderkend. De veelal abstracte capriolen kregen nog meer diepte door de welwillende medewerking van de overige trioleden: Boris Kozlov op elektrische bas en Adam Cruz op drums. Cruz viel op door de goedgeplaatste stokslagen (soms brushes).

Met dit zo geslaagde optreden heeft de karaktervolle McCaslin zich vast en zeker als behorende tot de New Yorkse-tenorentop willen manifesteren. Zijn talent was trompettist Dave Douglas al in 2005 opgevallen. Sindsdien speelt McCaslin in Douglas' kwintet. Zondag 27 april (Bimhuis) is de hereniging van die twee in het kwintet een feit. Dat biedt een tweede kans voor degenen die 10 april verstek lieten gaan. Van het concert is een opname door Radio 6 gemaakt. Die wordt vrijdag 25 april uitgezonden in het programma 'jazz@vpro', tussen 22.02 en 24.00 uur. (Jaap Lüdeke)

Jazz@VPRO is ook achteraf te beluisteren. Klik hier op: <http://www.vpro.nl/programma/jazz/>.

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

JON HENDRICKS: THE DADDY OF VOCALESE

The singer generally credited with popularizing the jazz style known as vocalese is Jon Hendricks. And what a career Hendricks is having. Over the years, for example, his albums have featured appearances by the likes of George Benson, Al Jarreau, Bobby McFerrin, Manhattan Transfer, Stanley Turrentine, Wynton Marsalis and the Count Basie band. Yet despite the critical acclaim he's received almost from the moment he burst onto the musical scene in the late Fifties as a member of the award-winning jazz vocal group Lambert, Hendricks & Ross, Hendricks' name is surely less well-known among the general public than any of theirs.

So what's vocalese? Basically, it's the singing of words written note-for-note to an improvised instrumental solo previously recorded by someone else. Two American singers who came to prominence in the Fifties, Eddie Jefferson and King Pleasure, were among the first to capture public attention with the style. In fact, King Pleasure's 1952 recording of Moody's Mood For Love (in which he devised words to an improvised solo played on a record of I'm in the Mood for Love some months earlier by saxophonist Moody) actually became a jukebox hit. Benson and several other artists have since cut their own versions of the King Pleasure treatment.



Vocalese took a quantum leap forward with the 1958 release of *Sing A Song Of Basie* by the vocal trio called Lambert, Hendricks & Ross, for which Jon Hendricks was musical director. Through a multi-tracking process, the three singers were able to recreate all the horn parts of the Basie band - three trombones, four trumpets and five saxophones - on ten classic Basie numbers, backed by a rhythm section. Even more exciting were the trio's recreation of the original instrumental solos (Annie Ross usually handling the trumpet solos, Hendricks the saxophones and Lambert the trombones) with wry lyrics especially created by Hendricks. Each told a hip little story, a kind of conversation among the various instrumental sections of the full band. In recognition of Hendricks' originality, a critic

writing in *Time* acclaimed him "the James Joyce of Jive." The musical precision the trio achieved, combined with its unrelenting swing, made the album a jazz landmark. For subsequent albums, LH&R dropped the multi-tracked approach and covered songs originally recorded by Duke Ellington, Horace Silver and other prominent jazz artists. Although LH&R broke up in 1964, most of their albums are back in print again and reaching a whole new generation of listeners. Yes, all of this is ancient history by now. What's far more important is that Jon Hendricks has brought the vocalese tradition into a new century in performance that reflect both his wry sense of humor and his uncompromising musical taste.

Over the years, he's always found time for a wide range of other projects. He wrote and performed in an American TV documentary called *Somewhere to Lay My Weary Head* and in a long-running theatrical production called "The Evolution of the Blues." He's worked as a journalist, a Berkeley teacher, a Sorbonne lecturer and a creator of fresh new material for other musicians. For example, all the songs on Manhattan Transfer's best-selling *Vocalese* album, which won seven Grammys, were his. In fact, that whole package served as a kind of tribute to Hendricks. He's also toured with three other vocal notables - Mark Murphy, Kurt Elling and Kevin Mahogany - who performed together as *Four Brothers*. Then eight years ago, Hendricks returned to his home state to begin serving as Distinguished Professor of Jazz History at the University of Toledo.

"I greet freshmen students," says Hendricks from his Manhattan apartment, "with a lecture called 'Jazz In American Society.'" At the beginning of our first class, I acknowledge that it's somewhat incongruous that a full professor should be instructing freshmen on the subject of American culture. After all, I tell them, the English don't have to teach university students about the principles of British drama, since they've grown up with it. No French school has to instruct its students in painting, since that's a familiar aspect of life there. No youngster in Italy has to be told about opera, simply because they've grown up with it. But the deculturization of America, especially those cultural aspects that trace back to Africa, is the disgrace I'm here to amend. And they love hearing that - because kids aren't afraid of the truth."

Another Hendricks initiative was formation of the University of Toledo Vocalstra, a 16-member ensemble that performs not only newly arranged versions of classic numbers by Basie, Monk, Gil Evans and Manhattan Transfer but also vocalese versions of such classical pieces as Rimsky-Korsakov's "Scheherazade" and Rachmaninoff's Second Piano Concerto. The Vocalstra has toured the Midwest, appeared at an IAJE convention in New York and even gigged aboard the Queen Elizabeth II.

Surprisingly, no Vocalstra video clips have yet surfaced on YouTube, but visit that website to view many delightful minutes of Hendricks onstage with Manhattan Transfer - and even several glorious late-50s performance by LH&R at their very best. Yes, that's Basie backing them on piano for "Spirit Feel" - and Tony Bennett grinning in the audience.

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

FESTIVALS

BREDA JAZZ FESTIVAL Binnenstad, Breda 1, 2, 3 en 4 mei

Met onder anderen: Een heropvoering van het Carnegie Hall Concert 1938 van Benny Goodman onder leiding van Brooks Tegner, Trio Nuevo met gastzangeres Sandra Coelers, Wouter Hamel, een ode aan Louis Jordan onder leiding van Robert Veen (Beau Hunks), de Hollywood West Coast Classics en Frits Landesbergen met Joke Bruijs.

Het Breda Jazz Festival is het oudste openlucht jazzfestival van Nederland. Dit jaar vindt het voor de 38^{ste} keer plaats. Het festival verwelkomt jaarlijks zo'n 250.000 bezoekers. Breda Jazz biedt dit jaar bijna tweehonderd gratis toegankelijke concerten op een tiental buitenpodia. Betaalde concerten zijn er op vijf binnenpodia.

Meer info? Klik hier: <http://www.bredajazzfestival.nl>.



Masha Bijlsma treedt op tijdens het Meer Jazz Festival.
(foto: pr Masha Bijlsma)

DUKE TOWN FESTIVAL Binnenstad, Den Bosch 9, 10, 11 en 12 mei

Met onder anderen: Bill Baker's Bigband, Gare du Nord, Fidan, Het Brabants Jazzorkest, Rob van de Wouw's: Reboot Your Soul, Bert Lochs Trio, Quincey, Mona Lisa Overdrive, Miles en Tram 7, Susanna Alt Quartet, New Cool Collective, Tom Beek Quintet, Rembrandt Frerichs, Sanna van Vliet, Sensual, Hermine Deurloo Quartet en Intimate Moments met Harmen Fraanje.

Meer info? Klik hier: <http://jazzinduketown.nl>.



MEER JAZZ FESTIVAL Raadhuisplein, Hoofddorp 23, 24 en 25 mei

Met onder anderen: Dee Dee Bridgewater met Red Earth, Sandro Fazio Group met Remco Keijzer, Willem Hellbreker Quartet, James Taylor Quartet, Blood, Sweat & Kiers, Reinier Voet & Pigalle 44, Nina Ebbenhout, Trio Nuevo, Masha Bijlsma Band, The Beets Brothers, Quincey, 4Beat6 en Piet Noordijk, die de Meer Jazz Prijs krijgt.

Meer info? Klik hier: <http://www.meerjazz.nl>.



JAZZ BY DUURSTEEDE Binnenstad, Wijk bij Duursteede 7 en 8 juni

Met onder anderen: Tineke Postma Kwartet, Gijs Hendrik's Nonet, Frank van Bommel Kwartet, Inside Out, Dick de Graaf's Jazz meet Tango en The Jazzinvaders.

Meer info? Klik hier: <http://jazzbyduursteede.nl>.

NATIONAAL BIG BAND CONOURS Schouwburg De Meerse, Hoofddorp 24 mei

Het 14^{de} Nationaal Big Band Concours is een onderdeel van het Meer Jazz Festival (zie hiernaast). De deelnemers strijden om 10.000 euro prijzengeld en de Dik Trom Trofee. Aan het concours nemen achttien bigbands deel, verdeeld over twee klassen. In de hoogste klasse, de topklasse genoemd, treden de Soul Rebels, de Amstel Bigband, de Windmill Bigband, het Utrechts Jazz Orkest, het Far East Jazz Orchestra en de Big Band JazzMania op. Aan de eerste klasse doen twaalf bigbands mee, waaronder de Seabreeze Bigband, Bigband Allostria, de Central Heat Big Band, Bigband Blast! en Los Ninos. Na de finale van het concours speelt het Dutch Jazz Orchestra ter gelegenheid van de presentatie van hun zesdelige Rob Madna cd-box.

Meer info? Klik hier: <http://www.meerjazz.nl>.

JAZZWEEKEND Binnenstad, Bergen op Zoom 14, 15, 16, 17 en 18 mei

Met onder anderen: Bert Joris Quartet, Auratones + Gerald Presencer, 4Beat6, New Cool Collective Big Band en The Houdini's.

Tijdens de 33ste editie van het Jazzweekend treden meer dan zestig orkesten op talloze binnen- en buitenpodia op.

Meer info? Klik hier: <http://www.jazzbergenopzoom.nl>.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderman, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Simon Korteweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS -website:** Henk de Boer. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

(VERVOLG STRAIGHTAHEAD(?) VAN PAGINA 4)**ARTISTSHARE (LABEL) ROERT ZICH FLINK**

Steeds vaker melden zich musici bij het Amerikaanse label ArtistShare, gevestigd in New York City. De oprichting ervan in 2001 was een initiatief van jazzgitarist en computerdeskundige Brian Camelio.



Hij realiseerde zich omstreeks die tijd dat de gewone platenmaatschappijen niet langer voldeden aan de wensen van musici. Die waren er al langer van doordrongen dat opgaven van bijvoorbeeld omzetcijfers, de distributie van cd's en de promotie onder de maat waren. ArtistShare betreft fans bij de financiering van cd-producties.

Die cd's liggen niet in de winkel en zijn uitsluitend online te koop. De opnamen blijven in het bezit van musici die ook nog eens 85% van de winst opstrijken. Het orkest van Maria Schneider kreeg in 2003 een Grammy voor 'Concert in the Garden,' op het label. Dat was meteen de doorbraak. Ook Schneiders 'Sky Blue' viel onlangs in de prijzen. Sinds 2003 meldden zich onder anderen Bob Brookmeyer, Chris Potter, Eddie Palmieri, Kurt Rosenwinkel en Kenny Werner. Momenteel is er een registratie gaande van de gitaristen Jim Hall en Bill Frisell. Patrick Williams geeft musicerende financiers de gelegenheid (via een 'minus-one-op-name') in aanmerking te komen voor een heuse toekomstige opname bij zijn orkest. Later dit jaar verschijnt, na 25 jaar, ook Williams' destijds succesvolle Capitol-plaat 'Threshold'. (<http://www.artistshare.com>)

CD-OPNAME JORIS ROELOFS

Rietblazer/fluitist Joris Roelofs (1984 Aix-en-Provence, Frankrijk) heeft kans gezien in New York een opname te maken met een trio jeugdige en tegelijkertijd bovenmatig getalenteerde musici. Het zijn pianist Aaron Goldberg, bassist Matt Penman en drummer Ari Hoenig. Verwacht wordt dat de cd in september zal verschijnen op Wolfgang Muthspiels label, Material Records. In oktober volgt een uitgebreide Europese tournee om de verkoop van de cd te bevorderen. (<http://www.jorisroelofs.com>) (Jaap Lüdeke)

(VERVOLG JAZZ OP PAPIER VAN PAGINA 5)

P.S. De afbeelding van de cover waarmee de redactie dit stukje vergezeld doet gaan, is die van de paperbackeditie. De gebonden versie heeft, afwijkend van andere recente boeken van dezelfde uitgever, zoals die over Jimmie Lunceford en Lennie Tristano, een kale voorkant, zonder stofomslag.

Een soortgelijk geval doet zich voor met het afgedrukte omslag van Ben Ratliffs boek over John Coltrane (JazzFlits nr. 94). Het was de Amerikaanse editie; het terragekleurde omslag dat u hier in de boekhandel tegenkomt is de Engelse.

En nu ik toch bezig ben, in JazzFlits nr. 93 was sprake van twee boeken over Billie Holiday die op het verzamelde materiaal van Linda Kuehl gebaseerd zijn. Er is nog een derde, namelijk 'Wishing on the Moon' door Donald Clarke, in 1994 verschenen bij Viking. (Jan J. Mulder)

JAZZ
INTERNATIONAL
RDAM

Concerttips van
Peter J. Kortten

Als de vaste programmering voor de podia in juni stopt, breekt de tijd voor de zomerfestivals weer aan. Denk bijvoorbeeld aan het North Sea Round Town Festival. Organisator Jack Rothuizen heeft al een paar grote namen geboekt, onder wie Manu Katché en Tryvge Seim. Maar eerst nog wat Rotterdamse tips voor de maanden mei en juni. Alle genoemde concerten zullen plaatsvinden in Lantaren/Venster (010-277 22 77).

Zaterdag 1 mei

Marc Copland Trio with special guest Greg Osby

Pianist Marc Copland en altsaxofonist Greg Osby waren eerder samen te zien in Rotterdam. Nu is Osby te gast bij het trio van Copland, dat verder bestaat uit John Hebert (b) en Bill Stewart (dr). Gezien de populariteit van deze mannen lijkt me tijdig reserveren noodzakelijk.

Zaterdag 10 mei

Ralph Alessi & This Against That

Trompettist en componist Ralph Alessi maakt deel uit van de New Yorkse jazz- en improvisatiescene. In de groep waarmee hij naar Rotterdam komt zit ook saxofonist Ravi Coltrane (ja, de zoon van). Dus kunnen we spetterende en innovatieve composities verwachten.

Dinsdag 13 mei

Essentie van de Jazz**Workshop met het Lewinsky Quartet**

De programmapolder zegt hierover: "Het Lewinsky Quartet legt tijdens een interactieve workshop uit hoe de hedendaagse jazz omgaat met de basiselementen ritme, melodie en harmonie. Natuurlijk worden ook de kenmerkende blue-notes en het principe van improvisatie op uitzonderlijke wijze uitgelegd." Het Lewinsky Quartet maakte kort geleden een goed ontvangen cd met de titel 'Omnipotent'. De drie (!) vaste leden van het Quartet zijn: Rolf Delfos op saxofoons, Pascal Vermeer op drums en Arno Krijger op hammond-orgel. Maar de laatste telt met zijn voetwerk voor twee. Deze avond dus praten én spelen.

Zaterdag 17 mei

Anouar Brahem Trio

De Tunesische Ud-speler Brahem won een Edison voor zijn project 'Le Voyage de Sahar' (2006). Op dit album legt hij een link tussen traditionele Arabische muziek en moderne muziek. Zijn trio bestaat verder uit Jean Louis Matinier, accordeon en Francois Couturier, piano. Dit wordt een heerlijk concert met stijlvolle, ingetogen muziek.

JAZZMASTERS

NOG MEER LEZEN OVER JAZZ?

KLIK HIER OP: <http://www.jazzmasters.nl>

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)

GENT JAZZ FESTIVAL

gentjazz.com

GENT JAZZ FESTIVAL 2008

>>> besteed aan de pure, klassieke jazz en komen tijdens het tweede deel (van 17 tot en met 20 juli) fusion, soul en funk aan bod. Op het programma staan optredens van onder anderen: Lionel Loueke, Saxophone Summit, Joe Lovano, Ravi Coltrane, Bert Joris, Flath Earth Society, bigband Buscemi en de Buena Vista Social Club. Tijdens het festival worden verder de Vlaamse Django d'Or-prijzen voor 'jong talent' en 'gevestigde waarde' uitgereikt.

Meer weten? Klik op: <http://www.gentjazz.com>.



Pieter de Graaf dingt mee naar de Deloitte Jazz Award (Foto: pr Pieter de Graaf)

VOORRONDE DELOITTE JAZZ AWARD

Drie musici gaan door naar de finale op 11 juni in het Bimhuis in Amsterdam. Wie dat zijn bepaalt een jury onder voorzitterschap van Peter Krom en met onder anderen Hein Van de Geyn, Jan Menu, Amanda Kuyper en Bert Vuijsje. De uiteindelijke winnaar ontvangt een geldprijs van 20.000 euro, de andere twee finalisten een stimulansprijs van 2.500 euro. De Deloitte Jazz Award is een prijs voor aanstormend talent. Eerdere winnaars waren Oene van Geel (2002), David Kweksilber (2003), Joris Roelofs (2004), Stefan Lievestro (2005), Jeffrey Bruinsma (2006) en Ben van Gelder (2007).

 nederlandse programma stichting

DOCUMENTAIRE JOE ZAWINUL OP WWW.NPS.NL

Eind maart zond de NPS de documentaire 'A Tribute To Joe Zawinul' uit. Mocht u die uitzending gemist hebben, dan kunt u deze film alsnog bekijken op de website van NPS-matinee: <http://www.nps.nl/matinee>.

Of klik hier op: <http://player.omroep.nl/?afID=6794635>

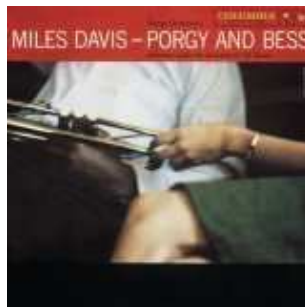
Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

DE BESTE TRACKS VAN DE 'VROEGE' MILES DAVIS

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton, trompettist Guy Barker en auteur Brian Morton voor het programma Jazz Library op BBC Radio 3.

AANBEVOLGEN ALBUMS:

Birth of the Cool (Capitol)



Porgy and Bess (Columbia)

Kind of Blue (Columbia)

In Person: Friday and Saturday Nights at the Blackhawk (Columbia Legacy)

DE BESTE TRACKS:

Boplicity

Album: Birth of the Cool

Label: Capitol

Blues for Pablo

Studio Discussion

Springsville (overdub take 1)

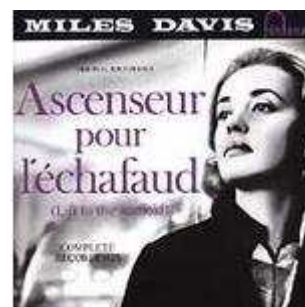
Bess You Is My Woman Now

Solea

Artiest: Miles Davis/Gil Evans

Album: Complete Columbia Studio Recordings of Miles Davis and Gil Evans

Label: Columbia



Diner Au Motel

Album: L'Ascenseur Pour L'Echafaud

Label: Polygram

Straight No Chaser

All Blues

Some Day My Prince Will Come

Album: Complete Columbia Studio Recordings of Miles Davis and John Coltrane

Label: Columbia

Oleo

Album: In Person: Friday and Saturday Nights at the Blackhawk Complete

Label: Columbia

So What

Artiest: Miles Davis/Gil Evans

Album: Miles Davis at Carnegie Hall

Label: Columbia Legacy